

TGM: A Bilderberg tünetcsoport

2014 június 24. Flag

Szöveg méret

Mentés

-
-
-

- [0](#)

Még nincs értékelve

Mérték

Gazdag és nagy befolyású magánemberek, illetve megválasztott vagy kinevezett állami és nemzetközi tisztségviselők tanácskozási közügy, szemben a gyömrői polgármester esetével.

Abban a tényben, hogy Bajnai Gordon volt miniszterelnök, az Együtt-PM nevű magyarországi párt egyik vezetője

részt vett a Bilderberg csoport titkos (mindig titkos) ülésén, nem az a fontos, hogy a pesti sajtóban kitört a paranoia emiatt. Mindig kitör, ha magyar emberekről kiderül, hogy külföldiekkel beszéltek (túl az olyan mondatokon, mint a „*May I have a cappuccino with lactose-free milk, please?*”, mire a pincér: „*Vat szép?*”), habár az ilyesmi évente több százezer alkalommal fordul elő sejthetőleg. Ez egyféle sajtó („*une certaine presse*”) sajátosságai közé tartozik, a magyarországi médiák paranoid stílusa pedig közmondásos. A „jó kapcsolata vannak Londonban” mondat azt jelenti, hogy az illetőt megvásárolták a hazai ellenségei, mert elképzelhetetlen, hogy kelet-európai, pláne magyar személyeknek egyenlőségen alapuló baráti viszonya lehetne nyugatiakkal.

Szóval ezzel nem érdemes törődni, bár ha politikusok népszerűek szeretnének lenni, óvakodniuk kell tőle, hogy alkalmat nyújtsanak paranoid rohamokra. De ez taktikai kérdés, amihez laikusok nem értenek – meg nem is lényeges.

Ami viszont lényeges (és amiért írok erről a látszólag unalmas témáról): a demokráciát saját bevallása szerint és a közmegegyezés szerint pártoló államférfi ne vegyen részt titkos összejöveteleken. (Nyilvánosan és büszkén titkos összejöveteleken se, bár a paradoxon tetszetős.)

Valamikor a politika az uralkodók titkos tanácsában folyt – a legmagasabb magyar közigazgatási cím 1945-ig a v. b. t. t. volt, azaz: „valóságos belső titkos tanácsos” –, és ez szűnt meg fokozatosan a XVII. századtól kezdve. A parlamentarizmus alapelve nem annyira a népakarat képviselője volt meg a pluralizmus (a XIX. század első felében Nagy-Britanniában sok kerületben volt csak egyetlen képviselőjelölt, a cenzusos választójog pedig roppant keveseket engedett szavazni), hanem a nyilvánosság. A „King-in-Parliament” alkotmányos kormányzati módszere azt jelentette, hogy a felső kormány nyilvánosan kormányzott, alávetette javaslatait a nyilvános bírálóknak, ezért érveket volt kénytelen használni; a törvényeket nem egyszerre elfogadták és kihírdették, hanem megvitatták, és erről (akárcsak a bírósági jogvitákról, a diplomáciai egyezményekről és a törvényes haditettekről) többé-kevésbé szabadon tudósított a sajtó.

A „titkos befolyás” évszázadok óta a szabadelvű rendszerek (így a kései fejlemény, az alkotmányos-szabadelvű, széles körű – parlamenti és helyi/regionális – népképviselőten alapuló, ún. demokrácia) ellentéte volt, ez volt az egyik fő megfontolás, amiért a nyilvánosság hívei elleneztek a fejedelmi, királyi dinasztiák megmaradt, szükségképpen informális (és jó ideig katonai) hatalmát. (Az, hogy az államfő sok helyen formálisan ma is „a hadsereg főparancsnoka”, a régi monarchiák illogikus és irracionális emlékjele.)

A titok a demokrácia ellenpárja. Amennyiben a hatalom – bármekkora és bármilyen irányzatú – nem nyilvános, ha tervei és aktusai nem ismertek a nép (a közvélemény) előtt, akkor a nép (vagy szerényebben szólva: a közönség, a publikum, azaz a közügyekben érdekelt laikusok, vagyis a honpolgárok egyeteme) nem képes arra, hogy szabadon meghányja-vesse a rá tartozó ügyeket, függetlenül attól, hogy a titkos tanácskozások részvevőinek szándékai jók

vagy rosszak.

Ezt természetesen súlyosbítja, ha az olyan gy?ldék, mint a Bilderberg csoport vagy a Trilaterális Bizottság formális fölhatalmazás nélküli, ám gazdag és nagy befolyású magánemberek, illetve megválasztott vagy kinevezett állami és nemzetközi tisztségvisel?k tetszés szerint összeállított halmazai, amelyek szeretnék megszabni államok és államcsoportok nyilvános és formális politikai stratégiájának irányát, mindenfajta ellen?rzés nélkül.

Nem csoda, hogy a világ jelenlegi állapotában az ilyen tanácskozások többnyire összhangban állnak a leger?sebb gazdasági-katonai nagyhatalmak és t?kés konglomerátumok érdekeivel és általános fölfogásával. Az is köztudomású, hogy a formális, alkotmányos és törvényi fölhatalmazással rendelke? állami (nemzetállami és államszövetségi) grémiumok is titkolóznak. Titkolózásukkal, titoktartásukkal – azaz avval a törekvésükkel, hogy minél inkább kivonják magukat a népi (azaz demokratikus) nyilvánosság kritikai tekintetének világossága alól – folyamatosan harcolnak a demokrácia hívei, mindenekel?tt azok, akik kívül állnak a hatalmi szférákon. A Wikileaks vagy Edward Snowden kiszivárogtatásai jó (és dics?) példái ennek a küzdelemnek.

Mivel az államok leginkább katonai és kémszolgálati titkaikat ?rzik a legféltekenyebben (végül is ezek a mindenkori hatalom végs? alapjai, amelyek az államok er?szak-monopóliumát testesítik meg, túlerejükét a néppel szemben), ezért a titkolózás ellen a legvehemensebben a háborúellenes, más szóval békemozgalmak szoktak tiltakozni és cselekedni. Az állami er?szak-monopólium a rendnek, azaz az elnyomás kurrens (pillanatnyi) formájának a biztosítója. Arról, hogy magánemberek (különösen szubverzívnek, fölforgatóknak tartott csoportok) titkairól viszont az államhatalom szerezzen tudomást, a belbiztonsági, elhárító és hírszerz? szolgálatok gondoskodnak.

Az egyének magánéletének szuverenitását (*privacy*) az állam túlhatalmával szemben – különféleképpen demokratikus okokból – a hatalom nélküliek szokták védeni. Itt az állam és a társadalom intézményeinek a nézete és eljárásmodja gyakran szimmetrikusan szembenáll egymással. (De vannak más esetek is. Nemrég a bulvársajtó illegálisan eltulajdonított fényképek alapján nyilvánosságra hozta a gyömr?i polgármester senki másra nem tartozó magánügyeit. A magyarországi ún. min?ségi médiák – az egyedül helyeselhet? megvet? hallgatás helyett – maguk is ismertették a gyömr?i polgármester alkotmányos védelem alatt álló magánügyeit a bulvárlap információi nyomán, s ezáltal súlyosan vétettek a nyilvánosság és a szabadság szelleme ellen. Nemcsak az állam az egyéni szabadság ellensége, hanem a pénzsóvár médiavállalkozások is. A bátor gyömr?i képvisel?-testület azonban nem engedett a szégyenletes zsarolásnak, és meger?sítette tisztségében a polgármestert. Bravó!)

A Bilderberg csoport (és a Trilaterális Bizottság) titkos tanácskozásai nem biztos, hogy ördögiek. Az egykori állampártok vezet? szerveinek titkos tanácskozásai – az utólag el?került jegyz?könyvek tanúsága szerint – zömmel álmosító, jelentéktelen marhaságokból álltak. Jelent?s tények olykor azért nem válnak ismertté, holott publikálták ?ket valami eldugott helyen, mert a közvélemény – és a sajtó – nem elég éber, és gyakran elszundikál. Ha valaki el akar rejteni valamit, jól teszi, ha bárhol el?fizethet?, igényesebb könyvtárakban föllelhet?, online változattal is rendelke?z?, magas színvonalú intellektuális folyóiratban közölteti. Garantáltan csak azok a kevesek szereznek róla tudomást, akiknek szánja. De ezek mer?ben gyakorlati problémák.

Az államok vezet?i – és közéjük tartoznak (ideális esetben, de elvileg mindenkor) az ellenzéki politikusok is – azonban alkotmányos és törvényi szabályok szerint járnak el, s ezek rájuk a nyilvánosság f?szabályát kényszerítik a nem zsarnoki államrendszerekben. A demokráciát unos-untalan magasztaló államférfiak nem pártolhatják a titkolózást és a különféle er?központok bizalmas, diszkrét nyomásgyakorlását.

A pesti kormány sajtó különösen azt kifogásolja, hogy az ilyen tanácskozmányokon szóba kerülhet valamely nemzetállam törvényes kormányának leváltása – illetéktelenek között. Ebben a kormány sajtónak a legnagyobb mértékben igaza van.

Bokros Lajos volt pénzügyminiszter téved, ha azt gondolja, hogy helyes arról ábrándoznia, hogy külföldi közrem?ködéssel leváltható a jelenlegi magyar kormány. Bármennyire kívánatos lenne ez a végkifejlet, a kormányférfiak és a kormányzati formák kiválasztása csak a magyarországi közvéleményre tartozik. Igaz, hogy ezt a közvéleményt sok tekintetben megtévesztik, félrevezetik, az is igaz, hogy a választási és parlamenti szabályok méltánytalanok, de a Bilderberg csoportban és más hasonló helyeken tömörül? nagy hatalmú külföldieket egyáltalán nem választottuk, az Orbán-kormányt azonban igen, ha nem is teljesen szabadon – és igencsak korlátozott nyilvánosság mellett.

A kormány sajtó viszont téved, amikor azt hirdeti: nem megengedhet?, hogy külföldi politikai er?k, kormányok, nemzetek fölötti szervezetek, újságok és rádióállomások nyíltan kifejezzék fönntartásaikat a regnáló magyar

kormányal szemben. A kritikai nyilvánosságnak nincsenek határai, és könnyen megeshet, hogy külföldieknek igazuk van azokkal a vezetőkkel szemben, akik történetesen a honfitársaink. A kormányajtó is szokott bírálai külföldi tényezőket – köztük nagy hatalmú, névleg szövetségeseinknek számító kormányférfiakat –, és ez jogában áll (nem ritkán igaza is van a vehemens bírálóiban).

Nem támogathatunk olyan ellenzéki politikusokat, akik – mint afféle hatékony menedzserek – mintegy „el akarják intézni” a kormányváltást, erre alkalmazva az üzleti tárgyalások módszereit. Nem lehet, nem szabad ezeket a módszereket a politikában alkalmazni. Üzleti tárgyalásokon részérdekek sorsa dőlhet el, de a közérdek megismerése és érvényesítése nem a haszon maximalizálásának a racionalitása szerint dől el. Hitem szerint hasznos volna a jelenlegi kormány minél gyorsabb távoztása, de ennek a nyilvánosságban kell eldőlnie, az érdekeltek – a magyar állampolgárok – összességének bevonásával, lehetőleg: a kezdeményezésükre.

Természetesen valamennyien tudjuk, hogy a mai magyar állam mindent megtesz a nyilvánosság székítésére és illegitim befolyásolására, de erre nem az a megfelelő válasz, hogy immár az ellenzék – a demokratikus ellenzék! – is vállal vonogassa a nyilvánosság ügyében. (Seres László, a neves jobboldali újságíró [ugyanitt](#), remélem, csak tréfált.)

Nem hinném egyébként, hogy Bajnai Gordon bárkivel összeesküdött volna a Bilderberg csoport dániai beszélgetésén bárki ellen. Részvétele volt a hiba. A legnagyobb hiba pedig a Bilderberg csoport pusztá léte. Az első világháborút követő forradalmak magát a titkos diplomáciát is föl akarták számolni. Indokoltan, mint háborús veszélyforrást. (Aztán a forradalmárok persze a lehető legtitkosabb, a nyilvánosságot megsemmisítő államrendet hozták létre.) De a megvalósítás szánalmas kudarc ellenére a gondolat nagyszerű volt, és a követelés változatlanul időszerű. A Bilderberg csoport az abszolút monarchiák elfogadhatatlan praktikáit hozza vissza. Ezt – és még sok mindent, ami kivonja a hatalmat a népnek és nyilvános rációjának a tartományából – nem szabad tenni.

[A cikk eredetije itt olvasható](#)

Tamás Gáspár Miklós - hvg.hu

Tisztelt olvasók! Legyenek olyan kedvesek és támogassák "lájkkukkal" a **Flag Polgári Magazin** facebook oldalát, a következő címen: <https://www.facebook.com/flagmagazin>

- Minden "lájk számít, segíti a magazin működését!

Köszönettel és barátsággal!

www.flagmagazin.hu

Ajánló

